

MARIE LU

ANTRA WARCROSS KNYGA

WILDCARD

ATĖJO
ATPILDO
METAS

Sapnuoju, kad esu su Hideo.

Žinau, kad tai sapnas, nes guliu baltoje lovoje viršutiniame dangoraižio aukšte – gyvenime nesu čia buvusi – kambarys visas stiklinis. Kai žvilgteliu žemyn, per grindis matosi dešimtys kitų aukštų, po mumis keičiasi lubos ir grindys, lubos ir grindys, kol galiausiai toli apačioje tiesiog nykte pranyksta į Žemės gelmes.

Galimas daiktas, ten iš viso nesama jokio tvirto pagrindo.

Nors neryškūs tekančios aušros spinduliai srūva į kambarį švelniai auksindami mudviejų odą ir veja lauk blausų nakties mėlį, danguje dar gana aiškiai švyti toji neįtikima žvaigždžių skraistė, skliautas tarsi aptrauktas auksu ir sidabru tviskančia plėvele. Už miegamojo išdrikęs beribio miesto kraštovaizdis, kurio šviesos – nelyginant aukštai mirgančių žvaigždžių atspindys, ir tęsiasi jis, kol pradingsta už debesyse panirusio horizonto.

To jau per daug. Kur tik pažvelgsi – begalybė. Nežinau, kur nusukti akis.

Tada Hideo lūpomis priglunda man prie raktikaulio, ir iki tol dar tvyrojusio netikrumo kaip nebūta. *Jis čia*. Atlošiu galvą, plaukai nuslysta nuoga nugara, lūpos prasiveria, akimis klaidžioju po žvaigždynus, dar matomus pro stiklo lubas.

– Atleisk man, – šnibžda jis, ir jo balsas aidu atsimuša man mintyse.

Purtau galvą ir raukausi. Negaliu prisiminti, už ką jis atsiprašo, ir akys jo tokios liūdnos, kad nenoriu apie tai nė pagalvoti. *Kažkas negerai. Bet kas gi?* Tarsi rakštis erzina nuojauta, kad manęs neturėtų čia būti.

Hideo prisitraukia mane arčiau. Ta nuojauta vis stiprėja. Įbedu žvilgsnį į miestą už lango ir imu svarstyti, kad galbūt pati sapno aplinka turėtų atrodyti kitaip, o gal tos žvaigždės virš galvų kelia įtarimą. *Kažkas negerai...*

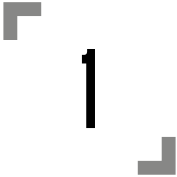
Mano kūnas šalia Hideo pastyra. Jis suraukia antakius ir paglosto man skruostą. Noriu priglusti prie jo ir bučiuotis, bet dėmesį atitraukia kažkas sujudėjęs kitame kambario gale.

Ten kai kas stovi. Figūra juodais šarvais, slepianti veidą po tamsiu nepermatomu šalmu.

Įsižiūriu į ją. Ir visas stiklas aplinkui pažyra į šukes.

ŠINDŽIUKU SENIŪNIJA

Tokijas, Japonija

Aštuonios dienos iki „Warcross“ uždarymo iškilmių

Kažkas mane stebi.

Jaučiu savo kūnu – tai keistas jausmas, kai mane seka ir į nugarą įsmeigtas nežinia kieno žvilgsnis. Nuo jo paširpsta oda. Skuodžiu lietaus merkiamomis Tokijo gatvėmis susitikti su „Fenikso raiteliais“ ir vis dirščioju per petį. Pro šalį skubanti minia susilieja į vientisą spalvingų skėčių ir dalykinių kostiumų, aukštakulnių ir plačių lietpalčių srautą. Negaliu atsikratyti minties, kad iš tiesų jie ne sau po kojomis žiūri, o seka mane akimis, kad ir kur pasukčiau.

Gal tai paranoja, atsiradusi šitiek metų medžiojant nusikaltėlius. *Dabar tu įsimaišiusi minioje*, tikinu save. *Niekas tavęs neseka.*

Trečia diena, kai ėmė veikti Hideo algoritmas. Pagal jį pasaulis turėtų tapti saugus kaip niekad. Visi iki vieno asmenys, kada nors – bent kartą – naudoję „Henka žaidimų“ glaustinius

lęšius, dabar turėtų būti visiškai priklausomi nuo Hideo ir nebepajėgūs nei laužyti įstatymų, nei kenkti kitiems žmonėms.

Nepaveikiami liko tik nedaugelis, tokie kaip aš, vis dar naudojantys beta glaustinius lęšius.

Ir nors man viskas žinoma, vis tiek sulėtinu greitį, kad paspoksočiau į ilgiausias eiles, apjuosusias man pakeliui įsikūrusį policijos poskyrį. Čia šimtai žmonių. Visi atėjo pasiduoti valdžios organams dėl ko nors – bet kokio kada nors padaryto prasižengimo – nuo nesumokėto mokesčio už paliktą automobilį iki smulkios vagystės ar net žmogžudystės. Tris pastarąsias dienas štai taip ir gyvename.

Į akis krenta gatvės gale išsidėsčiusi policijos užkarda, nukreipianti srautus aplink šį kvartalą. Greitosios pagalbos automobilių žibintai mėto atšvaitus ant sienų, apšviečia į automobilių keliamus neštuvus. Užtenka vien pamatyti, kaip policininkai vieni kitiems rodo netoliese stūksančio pastato viršų, ir man aišku, kas čia atsitiko. Matyt, nusižudė nušokdamas nuo stogo dar vienas nusikaltėlis. Žiniasklaidoje sėte prisėta pranešimų apie tokias savižudybes.

O aš padėjau įgyvendinti visa tai, kas čia vyksta.

Nustumiu tą mintį į šalį ir nususuku. Man pažįstama ta žmonių žvilgsniuose atsiradusi vos įžiūrima tuštuma. Jie nesuvokia, kad yra valdomi nematomos rankos, palaužusios jų laisvą valią.

Hideo rankos.

To priminimo gana, kad stabtelėčiau vidury gatvės ir užsimerkčiau. Kumščiai patys susigniaužia ir vėl atsigniaužia, nors širdis šokteli vien pakartojus mintyse jo vardą. *Kokia aš kvaiša.*

Kaip nuo minties apie jį vienu metu mane gali užlieti ir pasibaurėjimo, ir geismo bangos? Kaip galiu baisėtis begalinėmis žmonių eilėmis, besirikiuojančiomis prie policijos skyriaus, ir

sykiu kaisti nuo vaizdinių, kaip leidžiu laiką Hideo lovoje glamonėdama jam nugarą?

Mes išsiskyre. Pamiršk jį. Atsimerkiu ir spaudžiu toliau, stengdamasi sutramdyti krūtinę draskantį pyktį.

Kol įsmunku į šildomas Šindžiuku prekybos alėjos sales, lietus sustiprėja, tarpais jo tankūs šuorai visai išsklaido neono lempų atspindžius ant šlapių šaligatvių.

Tačiau liūtis nekliudo rengtis artėjančioms „Warcross“ žaidynių uždarymo iškilmėms, pažymėsiančioms šių metų čempionato pabaigą. Esu įsidėjusi glaustinius beta lėšius, tad matau, kaip gatvės ir šaligatviai plieskia skaisčiai raudonais ir aukso atspalviais. Dabar kiekviena Tokijo seniūnija apšviesta šiose vietose populiariausios komandos spalvomis. Virš galvų šėlsta virtuali puošnių fejerverkų audra, nutvieksdama tamsų dangų spalvotais šviesų pliūpsniais. Mėgstamiausia Šindžiuku seniūnijoje yra „Fenikso raitelių“ komanda, tad čia sproginėjantys fejerverkai išties kelia kylančio fenikso įspūdį – paukštis išlenkia riestą tarsi flamingo kaklą suklykdamas pergalingą šūksnį.

Savaitę ar dar ilgiau kasdien visame pasaulyje balsuos visi „Warcross“ sirgaliai ir bus skelbiami dešimt geriausių šių metų čempionato žaidėjų. Tie savo ruožtu per uždarymo iškilmes varžysis galutiniame žvaigždžių žaidime, o paskui šiuos metus praleis kaip pačios didžiausios pasaulio įžymybės ir vėl rungtyniaus kitą pavasarį per žaidynių atidarymo iškilmes. Tokias, į kurias įsilaužiau ir nutraukiau, o tai apvertė mano gyvenimą aukštyn kojom ir įkurdino šiame mieste.

Gatvėje žmonės puikuoja apsivilkę šiemet išsirinkto žaidėjų dešimtuko drabužiais. Matau kelis Ašerio antrininkus, atkartojančius jo aprangą iš mūsų čempionato Baltojo pasaulio žaidimo, viena tokia išsipuošusi kaip Džena, kitas – kaip

Rošanas. Dar kiti įsikarščiavę ginčijasi dėl žaidynių finalo. Esą jame sukčiauta – naudotasi galios šaltiniais, kurių neturėjo būti.

Žinoma, juk tai padariau aš.

Pasitaisau kaukę ant veido, bet vaivorykštės spalvomis nudažytus plaukus palieku laisvai plaikstyti iš po raudono lietpalčio gobtuvo. Guminiai batai žlegčioja į šaligatvį. Prisdengiau veidą beasmene virtualia kauke, todėl dabar nešiojantieji neurojungties akinius ar glaustinius lęšius, į mane pažvelgę, visiškai neatpažins. O tiems retiems nieko neturintiems praeiviams paprasto mano maskavimosi turėtų užtekti, kad atrodyčiau niekuo neišsiskirianti iš tokios pat kaukėtos gatvės minios.

– *Sugoi!* – šūkteli kažkas mane lenkdamas, ir atsisukusi išvysitu besišypsant porą merginų, išsproginusių akis į mano plaukus.

Kalba japoniškai, bet savo regos lauke išsyk matau vertimą: „Oho! Geras Emikos Čen kostiumas!“

Jos mostais rodo, kad norėtų mane nufotografuoti, ir aš įsitraukiu į tą žaidimą, iškeliu rankas, išskėtusi pirštus kaip V – pergalės ženklą. *Kažin, ar jiedvi abi taip pat valdomos Hideo?* – svarstau mintyse.

Merginos linkteli man dėkodamos ir eina toliau. Pasitaisau per petį persimestą elektrinę riedlentę. Kol kas sėkmingai apsime tu pati savimi, tačiau kaip ta, kuri buvo įpratusi sekti kitus, jaučiuosi keistai nesaugi.

Eme! Ar tu jau čia?

Hamės žinutė išsoka mano regos lauke kaip balsvas permatomas tekstas, ir man kiek atlėgsta širdis. Nevalingai nusišypsau ir paspartinu žingsnį.

Beveik.

Žinai, būtų buvę kur kas paprasčiau, jei būtum vykusi kartu su mumis.

Ir vėl dirsteliu per petį. Tikrai būtų buvę kur kas paprasčiau, bet kai aną kartą apsigyvenau su savo komandos draugais, Nulis vos mūsų nesusprogdino.

Jau nesu oficiali „Fenikso raitelių“ žaidėja. Žiūrovai imtų domėtis, jei šį vakarą pamatytų išeinant mus visus kartu.

Bet tau pačiai būtų buvę saugiau.

Saugiau atskirai.

Beveik girdžiu, kaip ji atsidūsta. Paskui iš naujo atsiunčia baro adresą.

Iki pasimatymo.

Pereinu prekybos centrą ir atsiduriu kitoje jo pusėje. Čia spalvingus Šindžiuku kvartalus jau keičia aptriušusios Kabukičio – Tokijo Raudonųjų žibintų rajono – gatvės. Išsyk įsitempiu. Čia pakankamai saugu – palyginti su Niujorku, iš kurio atvykau, – bet ant sienų visur žėri ekranai, vaizdingai pasakojantys apie žavių merginų ir dailių vaikinų madingai sušiauštais plaukais patarnavimus, be to, pilna dviprasmiškų užrašų – nenoriu į juos gilintis.

Viliodamos užsukti į vidų prie įėjimų į barus stoviniuoja virtualios manekenės kūno beveik nedengiančiais apdarais.

Pagal mano profilį atpažinusios, kad esu užsienietė, nekreipia dėmesio ir nusitaiko į gatvėmis žioplinėjančius pelningesnius vietinius japonus.

Vis dėlto pasileidžiu greičiau. Pasaulyje nerasi saugaus Raundonųjų žibintų rajono.

Įsmunku į siaurą gatvelę Kabukičio pakraštyje. *Mižnių skersgatvis* – taip vadina šį ankštą labirintą. Šį vakarą Raiteliai pasirinko jį, nes per „Warcross“ žaidynes turistai čia neleidžiami. Skersgatvio galuose stypso kostiumuoti sargybiniai rūšiais veidais ir gena šalin smalsius praeivius.

Akimirką kilsteliu savo kaukę, kad jie išvystų mano tikrąją tapatybę. Vienas sargybinių nulenkia man galvą ir leidžia įeiti.

Skersgatvyje iš abiejų pusių driekiasi mažyčių sakės barų ir *jakitori** kioskų eilės. Visur pro aprasojusias stiklines duris matyti kūpsančios kitų komandų žaidėjų nugaros – susėdę priešais rūkstančias kepsnines, jie garsiai ginčijasi. Ant sienų juda virtualiosios projekcijos, jose rodomi interviu su žaidėjais. Gaivaus lietaus kvapas sumyšta su česnakų, *miso*** ir keptos mėsos aromatais.

Nusitraukiu lietpaltį, nukratau lietaus lašus ir sulanksčiusi jį išvirkščių įgrūdu į kuprinę. Tada traukiu prie paskutinės už-eigėlės. Šis baras tik truputį didesnis už kitus, įsikūręs šiame ramiam, iš abiejų galų užtvertame skersgatvyje. Duris apšviečia valiūkiški raudoni žibintai, strategiškai svarbiose vietose stovi kostiumuoti vyrai. Vienas mane pamato ir paragina įeiti vidun.

Praeinu po žibintais ir įžengiu pro stumdomąsias stiklines duris. Mane apgaubia maloni šiluma.

* Ant iešmelių kepta vištiena (čia ir toliau – vert. past.).

** Fermentuota sojų pasta.

Užregistruota „Vidurnakčio nuotaikos“ bare!

+500 taškų. Dienos rezultatas +950

36 lygmuo | 120 064 ž.

Esu jaukioje patalpoje, apie barą kėdžių nedaug ir visos užsėstos, virėjas triūsia, dėlioja dubenėlius su rameno sriuba, bet pertraukia darbą ir garsiai paskelbia, kad jau atvykau.

Visi atsisuka, ir mane užgriūva sveikinimų banga.

Čia yra Hamė, mūsų Vagilė, ir mūsų Skydas Rošanas. Kapi-tonas Ašeris sėdi ant kėdės, o jo prabangus neįgaliojo vežimėlis sulankstytas ir pastatytas už nugaros. Čia yra net Tremainas, kuris šiaip jau žaidžia „Piktųjų dvasių“ komandoje. Alkūnėmis atsiremęs į baro stalviršį linkteli man pro kylančius nuo dubenėlio garus. Jis sėdi atokiau nuo Rošano, o šis sukioja ant riešo apyrankės maldų karoliukus ir pabrėžtinai ignoruoja savo buvusį vaikina.

Mano komanda. Mano draugai. Įsižiūriu į jų veidus, ir kiek atlėgsta tas keistas jausmas, kad esu sekama.

Per kitų galvas pamoja Hamė. Dėkinga slysteliu į tarpą, kur šalia jos likusi tuščia kėdė. Virėjas pastato priešais mane dubenėlį rameno ir išėina, kad galėtume pasikalbėti be pašalinių.

– Visas miestas švenčia, – murmu. – Žmonėms nė į galvą nešautų, ką padarė Hideo.

Hamė suima savo garbanas ir sukėlusį ant viršugalvio susuka į kietą kuodelį. Paskui mosteli galva į palei sieną kybantį virtualų ekraną, kuriame sukasi finalo įrašas.

– Atėjai pačiu laiku, – sako ji. – Netrukus Hideo turėtų skelbti savo pareiškimą.

Visi sužiūrame į ekraną. Hamė įpila man arbatos. Dabar rodo patalpą su žiniasklaidos atstovais, nenuleidžiančiais akių nuo didžiulės scenos ir kantriai laukiančiais, kol atvyks Hideo.

Čia jau yra „Warcross“ žaidimo kūrybos direktorius Kenas ir „Henka žaidimų“ gamybos ir pardavimų vadovė Mari Nakamura – jiedu šnibždasi tarpusavyje.

Staiga ekrane atsiranda šioks toks bruzdesys, nes į sceną užlipa Hideo. Pasilygina švarko atlapus, įprastu ramiu, grakščiu žingsniu prieina prie savo partnerių ir paspaudžia jiems rankas.

Vien jo pasirodymas ekrane mane paveikia taip, tarsi būtų įžengęs tiesiai į šį barą. Mano akyse jis tas pats vaikinukas, kurį stebėjau visą gyvenimą, į kurio veidą sustodavau pasižiūrėti prie spaudos kioskų ir žavėjaisi televizoriaus ekrane. Tvirtai įsikimbu į baro stalviršį ir stengiuosi neišsидуoti, kaip man nesmagu, kad suskydau.

Hamei tai neprasprūsta pro akis. Žvilgteli į mane užjausdama.

– Niekas nesitiki, kad tau jau viskas praeityje, – sako ji. – Suprantu, kad jis nori užkariauti pasaulį ir taip toliau, bet vis dėlto su tuo kostiumu atrodo kiekiau už „Balmain“ modelius ant podiumo.

Ašeris susiraukia.

– Aš vis dar čia.

– Argi sakau, kad norėčiau su juo į *pasimatymą*? – atsiliepia Hamė ir švelniai paplekšnoja jam per skruostą.

Stebiu, kaip Hideo tyliai kalbasi su Kenu, ir spėliuju, ar daug tas ir Mari žino apie Hideo planus? Ar visa bendrovė tame dalyvavo nuo pat pradžių? Ar įmanoma tokį dalyką išlaikyti paslapyje? Nejaugi į tokį klaišką sumanymą įsitrauktų tiek daug žmonių?

– Kaip visi žinote, – prabyla Hideo, – per šių žaidynių finalines varžybas buvo paleista veikti apgaulinga programa, dėl kurios viena komanda, „Fenikso raiteliai“, įgijo pranašumą kitos komandos, „Andromedos“, atžvilgiu. Mes su kūrybine grupe

išnagrinėjome medžiagą, – jis žvilgteli į Keną. – Atrodo, kad apgaulingą programą paleido ne kuris nors iš žaidėjų, bet komanda, veikianti išorėje. Nusprendėme, kad geriausia išeitis – peržaisti oficialias „Andromedos“ ir „Fenikso raitelių“ varžybas iš naujo po keturių dienų skaičiuojant nuo šiandien. Tada dar po keturių dienų įvyks uždarymo išskilmės.

Po Hideo žodžių išsyk bare visi ima kalbėti vienas per kitą. Ašeris atsilošia ir raukosi žiūrėdamas į ekraną.

– Štai, prašom, – sako jis mums. – Oficialus pakartotinis žaidimas. Ruoštis turime tris dienas.

Hamė pilna burna šliurpia makaronus.

– Oficialus pakartotinis žaidimas, – atkartoja kaip aidas, bet neatrodo, kad būtų apsidžiaugusi. – Per visą čempionatų istoriją to dar nėra buvę.

– Turėtų susirinkti daug „Fenikso raitelių“ komandos ne-kentėjų, – priduria Tremainas.

Kažkur lauke pasigirsta, kaip baruose šūkčioja: „Apgavikai!“ Ašeris gūžčioja pečiais.

– Nieko nauja, visa tai jau esame patyrę. Ar ne tiesa, Blakburnai?

Tremaino veidas neįskaitomas. Sekame, kas vyksta ekrane, ir nebesijaudiname dėl išgirstos naujienos. Peržaisti varžybas nėra ypatinga naujiena. Jei tik tie reporteriai žinotų, ką su neurojungtimi iš tiesų daro Hideo.

„Pavargau matyti, kiek daug siaubo pasaulyje, – tada pasakė jis man. – Todėl *padarysiu* tam galą.“

– Na, – prabyla Rošanas, patrindamas delnu veidą, – jei Hideo ir yra sunerimęs dėl to, kas vyksta pastarosiomis dienomis, tai neišsiduoda.

Tremainas sutelkęs dėmesį į kažką mums nematoma savo regos lauke skubiai barbena pirštais į baro stalviršį. Prieš keletą

savaičių man būtų buvę atgrasu sėdėti su juo tame pačiame kambaryje. Kol kas jis dar nėra mano mėgstamiausias žmogus, vis dar bijau, kad pašaipiai vėl pavadins princese, bet dabar jis mūsų šalininkas. Galime naudotis visa įmanoma pagalba.

– Ką nors randi? – klausiu jo.

– Atkapsčiau patikimus duomenis, kiek žmonių nešioja naujuosius lėšius. – Tremainas atsilošia ir iškvėpia iš plaučių gilumos. – Devyniasdešimt aštuoni procentai.

Tarp mūsų pakibusią tylą, regis, gali čiuopti pirštais. Hideo algoritmas seka ir valdo devyniasdešimt aštuonis procentus varotojų. Prisimenu ilgas eiles, policininkų ištemptų geltonų juostų užtvaras. Nuo grynais skaičiais išreikšto masto svaigsta galva.

– O kiti du procentai? – prisiverčia ištarti Ašeris.

– Juos sudaro tie, kurie naudojami bandomaisiais beta lėšiais, – atsako Tremainas. – Ir dar nepasikeitė jų. Ta liaudis kol kas saugi. – Jis įdėmiai apsižvalgo. – Žinoma, tai mes ir visi oficialieji žaidėjai, nes beta lėšius gavome, kol nebuvo išleista galutinė serija. Lažinuosi, kad ir daugybė žmonių iš Tamsiojo pasaulio. Taip pat vienas kitas visame pasaulyje iš viso nesinaudojantis neurojungtimi. Štai taip. Visi kiti jau uždaryti narve.

Niekam nekyla noro dar ką nors pridurti. Garsiai nesakau, bet žinau, kad mums nepavyks amžinai naudotis beta lėšiais. Sklando gandai, kad tą pačią dieną, kai vyks „Warcross“ žaidynių uždarymo iškilmės, į juos įdiegs priedą ir pavers algoritminiais.

Tai įvyks po aštuonių dienų.

– Liko septynios dienos laisvės, – prataria Ašeris, garsiai išsakydamas tai, apie ką galvoja visi. – Jei norite apiplėšti banką, dabar pats laikas.

Dirsteliu į Tremainą.

– Pasisekė atkapstyti daugiau informacijos apie patį algoritmą?